

01

Arrela't

EDITORIAL: VOLEM SER ÚTILS

REPORTATGE: BARCELONA I LES PERSONES SENSE LLAR

NOTÍCIES: 'MIGUEL, 15 AÑOS EN LA CALLE'

ENTREVISTA: GERMÁN MARTÍN, VOLUNTARI A LA LLAR D'ARRELS

Arrela't

Volem que aquesta revista sigui útil.

Arrela't és la nova publicació d'Arrels, una fundació privada que des de 1987 atén persones sense llar.

Editorial

Volem ser útils

Aquest novembre farà 25 anys que Arrels es va posar en marxa

gràcies a un grup de gent que volia ser útil i acompanyar les persones sense llar a Barcelona. L'aventura va començar amb un centre de dia de 60 metres quadrats i amb un Full Informatiu del Centre Obert Arrels per a Transeünts, que volia mantenir informades totes les persones implicades en el projecte.

Amb els anys han anat sorgint iniciatives adreçades a les persones com El Refugi, el taller prelaboral, l'equip de residències o la Llar Pere Barnés. Però també experiències de comunicació, com l'*Arrels Informa*, *Riereta 24*, *Papers d'Arrels* i l'*InfoArrels*. Potser us preguntareu: per què aquesta voluntat de comunicar? Doncs per fer equip, per fer-nos sentir part d'un projecte i per portar a terme part de la missió d'Arrels sensibilitzant, denunciant i transformant.

En aquests 25 anys, Arrels ha atès més de 7.500 persones sense llar.

Aquesta nova publicació que teniu a les mans la rebreu de manera periòdica i substituirà els coneguts *Papers* i *InfoArrels*.

En total, vuit pàgines per parlar de la feina que fem a Arrels però sobretot per sortir fora de les parets de l'entitat, parlar del fenomen sense sostre en general, de la tasca d'altres companys i companyes, i dels reptes i opcions que com a ciutadans, entitats, empreses i administracions ens esperen per lluitar contra la pobresa i posar sostre a la ciutat.

Des que Arrels es va crear al 1987, hem atès més de 7500 persones sense llar en situació consolidada i, en els propers anys, el nombre de persones en aquesta situació podria augmentar si la crisi econòmica avança i no es compta amb un sistema de protecció social consolidat. Ara més que mai cal ser útil. Tots podem ser-ho. Comunicar i sensibilitzar és el primer pas.

Salvador Busquets,
director d'Arrels Fundació.

La teva veu

Comentaris, suggeriments, propostes, idees... que ens feu arribar a l'adreça posasostre@arrelsfundacio.org i a través de les xarxes socials

Ricard Santoma @f Responder Retwitear Favorito · Abrir

Me gustan las propuestas de @ArrelsFundacio "Taburetes para cambiar el mundo" Fem cada bogeria a Arrels: bit.ly/wMyR8n

Francesc Mateu Hosta @frmat 5 de mar

RT @angelfont: Entrevista a Salvador Busquets, @ArrelsFundacio "Los 'sin techo' cada vez son personas mejor formadas":...

Tina Bennett @TBenneth 4 de feb

@ArrelsFundacio obre les seves portes el DIUMENGE per tal d'acollir i seguir acompanyant a les persones sense llar aquest dies de tan fred!.

Cap a on camina Arrels?

Ja fa uns mesos que a Arrels treballem per respondre les següents preguntes: On volem anar com a entitat a llarg termini? Hauríem d'ampliar el perfil de les persones que atenem? Gent més jove i immigrants sense regularitzar i sense sostre? S'ha d'expandir Arrels fora de Barcelona? Com fer una atenció més personalitzada? Ens hem de centrar més en l'allotjament i la inclusió laboral? Com podem treballar més en xarxa?

Per respondre totes aquestes qüestions **hem posat en marxa un Pla Estratègic** en el qual estan participant treballadors, voluntaris, persones ateses, persones vinculades al patronat d'Arrels, persones sòcies i donants, empreses col·laboradores, experts d'altres entitats en atenció social i periodistes, entre d'altres. Volem que sigui un **procés participatiu** per arribar a una decisió compartida. Al setembre esperem tenir el pla redactat i preparat per començar a posar-lo en marxa!

Nou còmic de Miquel Fuster

Les vinyetes punyents del Miquel Fuster tornen a prendre forma de còmic per explicar-nos la seva experiència de viure al carrer. En aquesta ocasió, els seus dibuixos recorren bona part de Barcelona, expliquen realitats de pobresa, discriminació i estigma social i tracen episodis autobiogràfics que ens faran reflexionar. Una d'aquestes situacions, per exemple, ens mostra com el Miquel passa tota la nit a Montjuïc, sota una forta tempesta, i malgrat tot, al dia següent, es posa a pintar tot xop per guanyar-se la vida venent els seus quadres als turistes.

El còmic ***Miguel, 15 años en la calle. Barcelona sin mí*** està editat per Glénat i es pot aconseguir a les llibreries a partir de maig. Si no en teniu prou amb la seva lectura, us recomanem els dos llibres anteriors: *Miguel, 15 años en la calle. Llorarás donde nadie te vea* i *Miguel, 15 años en la calle*.

Més informació:
miquelfuster.com

Les vivències al carrer de @Placido_Mo

Es diuen Juan Carlos, Martín, Germán, Josep, Toni, José, Jaume i Imma però tots són la veu de @Placido_Mo. Ja fa més de dos anys que a través d'aquest compte a **twitter** vèries persones vinculades a Arrels **expliquen la seva experiència de viure al carrer**. On anar a dormir i menjar quan vius al carrer, com afecta a la salut física i mental, la realitat de les dones al carrer o els punts de vista sobre la pobresa són alguns dels temes que s'han anat tractant.

La iniciativa és una oportunitat per conèixer com viu una persona sense llar, respondre les preguntes que moltes persones poden tenir i, sobretot, donar veu a persones que d'una altra manera no explicarien la seva història. Més de 820 persones segueixen les històries compartides a @Placido_Mo.

Lo que quiero decir...

Un espai perquè les persones ateses a Arrels s'expressin i expliquin vivències i opinions en primera persona.

Tengo 53 años, he trabajado toda mi vida y ahora estoy sin trabajo, con la cuenta a cero. Tengo el título de maestro industrial y fui monitor de alta montaña hasta que tuve un accidente. De ahí me vienen los problemas de espalda.

A los 25 era cocinero. He sido jefe de cocina y he trabajado en muchos sitios. Pagaba el alquiler y ahorraba para pasar los meses de fuera de temporada. En mi último trabajo me dijeron que no contaban conmigo. Probé en otro sitio pero no me llamaron. Hasta que no pude pagar el piso. Entonces hablé con Arrels; allí también había trabajado. Me facilitaron un piso, al menos tengo un techo.

Se me pasa de todo por la cabeza. Estás sin trabajo ni piso, sin una paga para malvivir.

¿Qué haces? No pensaba que me pudiera quedar en la calle. Me da vergüenza pedir ayuda porque no estoy acostumbrado.

Con la crisis lo veo mal. No hay ayudas para todos, porque como yo hay muchos. Es vergonzoso que haya pisos vacíos. Los ricos son más ricos y los pobres más pobres, y si pierden el piso aún deben pagar al banco. Muchos no levantarán cabeza. Aquí me ayudan a tener un techo pero querría ayuda para buscar trabajo. Estoy peor de la espalda y no podré hacer el trabajo de antes, pero puedo aprender otros. Me quedan 15 años para jubilarme; si no trabajo ¿qué hago?

Faustino O. P.

Reportatge

25 anys després: Arrels, Barcelona i les persones sense llar

Any 1987: a Barcelona gairebé no hi ha recursos públics ni privats consolidats per a persones sense llar ni se sap quanta gent dorm al carrer. En aquest context, un grup de voluntaris va posar en marxa un centre obert que volia acollir persones que vivien al carrer. Així va néixer Arrels i des d'aleshores ha atès 7.500 persones. En aquests 25 anys el context ha acompanyat: s'han creat nous recursos públics, es treballa en xarxa amb la resta d'entitats i s'han aprovat lleis i plans contra la pobresa. La crisi actual, però, planteja reptes.

Fa 25 anys no se sabia quantes persones dormien al carrer a Barcelona.

"Recordo el dia que va obrir el centre obert. Volíem un local de 1.000m² que obrís 24 hores i es va quedar en un de 60m² que obria dues hores, amb aigua de dipòsit, cuina i un petit menjador. A Barcelona no hi havia un centre així."

Qui parla és Ramon Noró, coordinador de l'àrea d'Incidència d'Arrels i una de les persones que va engegar el Centre Obert Arrels per a Transeünts fa gairebé 25 anys. A Barcelona existien l'alberg de Sant Joan de Déu, el Centre de Convalescència Santa Llúcia de Marillac i poca cosa més; es desconeixia quanta gent dormia al carrer, no

Fa 25 anys no se sabia quantes persones dormien al carrer ni existien eines com la Conselleria de Benestar Social i la Renda Mínima d'Inserció

existia el Programa Municipal d'Atenció a Persones sense Sostre i tampoc s'havia creat la Conselleria de Benestar Social de la Generalitat ni la Renda Mínima d'Inserció.

Quatre mesos després d'obrir el centre obert, una dotzena de persones que vivien al carrer hi passaven cada dia i els voluntaris treien conclusions: "Hem après que el tracte personal, l'escollar, dignifica la persona i per això tornen i creen lligams. Hem intentat buscar solucions: pagar alguna pensió, tramitar documentació, derivar a altres centres... Hem conegut les nostres limitacions".

En pocs anys el projecte va començar a prendre forma: el centre obert es va ampliar, es va contractar la primera persona i es van crear equips de carrer i el Refugi, un espai d'acollida temporal i

baixa exigència. Una de les persones que va conèixer l'Arrels inicial i que segueix vinculada és Juan Olarte: "Recuerdo el primer centro abierto, con una ducha; y que estuve en uno de los primeros pisos, con pocos muebles".

Pilar Malla, que després ha estat Síndica de Greuges de Barcelona, treballava a Càritas: "A l'autobús veia voluntaris d'Arrels que acompanyaven persones a l'hospital. Era una tranquil·litat saber que algú s'ocupava seriosament dels sense sostre".

"Hem après que el tracte personal, l'escollar, dignifica la persona i per això tornen i creen lligams"

Barcelona i les persones sense llar

Als 90 van sorgir més recursos per a les persones sense llar. Carles Cabré dirigeix els Serveis d'Atenció Social de Prograss, organització que presta serveis socials a l'Ajuntament de Barcelona, i en aquells anys ja coneixia la realitat de les persones sense llar: "L'Ajuntament tenia un servei de primera acollida amb assistents socials reactius i no hi havia una política municipal amb cara i ulls per afrontar la problemàtica de les persones sense llar". Així van néixer els Serveis d'Inserció Social (SIS), amb una missió: saber quanta gent hi havia al carrer a Barcelona.

La feina feta als '90 va posar de manifest una realitat: l'existència de persones més desestructurades i amb necessitat de més acompanyament

Avançar no va ser fàcil. Segons Núria Carrera, actual degana del Col·legi de Treballadors Socials de Catalunya i que al 1992 treballava a Creu Roja, "els recursos estaven molt per sota del que havia de ser". "A mesura que posàvem en marxa serveis s'evidenciava que hi havia persones que soles no podien superar la situació", afegeix Ramon Noró.

Diàleg i més diàleg

A principis dels 90, el primer intent d'Arrels de crear un pis estable per a persones sense llar no havia funcionat, el centre obert s'havia traslladat al carrer Riereta i la idea de crear la Llar Pere Barnés ja estava present.

Al 1995, Núria Carrera era regidora de Benestar Social de l'Ajuntament: "Recordo aquella època amb molt esforç d'explicar el paper que podien tenir les polítiques socials". També al 1995

l'Ajuntament va inaugurar el Centre de Dia Meridiana, i li van seguir iniciatives com el programa d'acolliment hivernal, Can Planas i el Pla de Pobresa de l'Ajuntament; i de manera paral·lela, entitats com el Centre Obert Heura. "És a finals dels 90 que Arrels comença a transformar-se i créixer", afegeix Ramon Noró.

Lleis com la de la Dependència i Serveis Socials són essencials per garantir els drets de les persones sense llar

Recursos i lleis que acompanyen

En els darrers deu anys, l'abordatge del sensellarisme a Barcelona ha canviat. Un exemple és l'evolució de l'allotjament que ofereix Arrels. Del Refugi es va passar a finançar allotjament a pensions. Al 1999, dormir en una pensió costava 240 euros al mes; per això al 2001 es va engegar el Programa d'Accés a l'Habitatge, per oferir allotjaments més dignes i econòmics. Al 2007 es va inaugurar la Llar Pere Barnés i en els darrers anys, amb la crisi, s'ha afegit l'opció de les habitacions de relloguer.

A nivell públic també s'ha fet un esforç: l'operació fred va passar a durar tot l'any i es van obrir nous albergs. Aquesta evolució va venir acompanyada de normatives que han afavorit les persones vulnerables, com la Llei de la Dependència, la nova Llei de Serveis Socials i el Pla Municipal d'Inclusió Social.

Els reptes que planteja la crisi

Al novembre Arrels farà 25 anys, una celebració que vol posar l'accent en la importància de ser útils. Des que es va crear l'entitat, i amb el suport de 1.300 voluntaris i professionals, s'han atès més de 7.500 persones sense llar. El 25è aniversari arriba en un moment de crisi econòmica i planteja reptes. Segons Pilar Malla, en política social "ens estem dedicant a apagar focs i no es prevenen focs futurs". De la mateixa manera pensa Núria Carrera, que aposta per una "discriminació positiva" vers els més vulnerables.

En el cas de les persones sense llar el perfil està canviant i, si no es té cura del sistema de protecció social, més gent caurà en exclusió severa. Preocupa la situació de les persones immigrants sense regularitzar i sense llar, i les persones al carrer amb malaltia mental. Des de la seva experiència al carrer, Juan Olarte ho corrobora: "Hay más gente en la calle, sobre todo de fuera de España. Los servicios sociales están llenos y en los comedores hay lista de espera. En el futuro, Arrels y otras entidades no llegarán a todo".

Els reptes actuals passen per atendre els immigrants sense regularitzar que viuen al carrer i les persones sense sostre amb malaltia mental

Cabré destaca els reptes pendents: "equipaments crítics, amb estatus de privilegi" basat en criteris socials; més recursos als municipis fora de Barcelona; millorar la coordinació del sistema de protecció social; i "que lo públic deixi de ser reactiu". "Calen recursos més individuals i vinculats a pisos protegits", continua Carrera.

Arrels afegeix més reptes: continuar el treball en xarxa, garantir una política d'ingressos suficients als més vulnerables i tenir en compte que no totes les persones sense llar seran autònomes ni productives laboralment però que poden aportar a la societat en altres nivells. Juan Olarte ho té clar: "¿El futuro? Soy feliz a mi manera pero siempre se puede mejorar".

25 anys fent xarxa i voluntariat

En aquests 25 anys d'història, Arrels ha acompanyat les persones sense llar en una situació més fràgil i consolidada d'exclusió, i això s'ha fet fomentant el voluntariat i el treball comunitari amb entitats i administracions.

El primer centre obert es va obrir gràcies a un grup de persones voluntàries vinculades a les parròquies de Sant Pere Claver i de Sant Miquel del Port i a entitats com Càritas, ordres religioses com les RR de la Immaculada Concepció, Filles de la Caritat i Germans de Sant Joan de Déu. Avui dia, més de 220 persones són voluntàries a Arrels. "La tasca d'Arrels, de fet, es fa gràcies a les persones voluntàries que acompanyen en el seu procés les persones sense llar i complementen la feina de seguiment social dels professionals", diu Ramon Noró.

En el cas del treball en xarxa, és indispensable per avançar en la lluita contra el sensellarisme. Un exemple clar és la creació de la Fundació Mambré al 2007 per part del centre Assís, la Companyia de les Filles de la Caritat, l'Ordre Hospitalari de Sant Joan de Déu i Arrels, per donar resposta a la manca d'allotjament adequat per a persones sense llar a Barcelona. I un exemple més: la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar, formada per 26 entitats i l'Ajuntament, per engegar projectes comuns i sensibilitzar la població.

L'equip de carrer d'Arrels va començar a funcionar l'any 1989.

1 plaça més al pis del carrer Sant Antoni. Gràcies a les obres, el pis compta amb **7 places**, una d'emergència, per a moments puntuals en què no hi ha altre tipus de recursos.

460

euros de mitjana és el que rep una persona a Catalunya amb la Renda Mínima d'Inserció (PIRMI) o les Prestacions No Contributives.

40, 42, 44, 46...

són les talles de texans (d'home) i els números de sabata (també d'home) que es necessiten al rober d'Arrels.

45

dibuixants contra la crisi són els autors d'*Enfoteu-vos-en! Humor indignat*, publicació d'Angle Editorial que convida a reflexionar a través de la rialla. Part dels beneficis es destinaran a Arrels.

2012 serà un any per actualitzar l'Enquesta sobre les Persones Sense Llar de l'INE. Les últimes dades oficials són de 2005 i parlen de **21.900 persones** sense llar a Espanya.

882 euros són els diners que es necessiten per muntar una nova farmaciola per a la llar d'Arrels i adequar l'habitació que farà de dispensari.

940.000

persones a l'Estat espanyol viuen en situació de pobresa tot i tenir una feina. La pobresa s'ha fet més extensa, intensa i crònica, segons Càritas.

264

alumnes d'ESO i Batxillerat s'han acostat a la realitat de les persones sense llar i han participat a les xerrades d'Arrels aquest primer trimestre.

Una imatge per posar sostre

"El meu sostre és qualsevol lloc des d'on mirar la pluja sense mullar-me, és allà on puc estoltar el vent sense sentir-lo a la pell, el meu sostre és aquell lloc càlid que m'aixopluga."

Foto enviada per l'Esther Moreno a posasostre@arrelsfundació.org

Envia'ns la teva imatge explicant alguna iniciativa que posi sostre o mostrant què vol dir per a tu tenir una llar.

A partir del 2 de maig. Venda de samarretes del 25è aniversari d'Arrels; de 16h a 19h a c/Riereta 24 de Barcelona. 15 euros (adults) i 10 euros (nens).

18 de maig. Pujada a Montserrat, en el marc de la celebració del 25è aniversari d'Arrels.

14, 15, 16 i 17 de juny. Teatre: "Veus sense sostre", a càrrec del grup de teatre d'Arrels i Carles Vidal, a l'Antic Teatre de Barcelona.

Juny-juliol (per confirmar). Campionat de futbol de persones sense llar de Catalunya, organitzat per la Homeless World Cup, Fundació FCBarcelona i Arrels.

Mont-te!

Som voluntaris!

Nous perfils en el voluntariat d'Arrels

Arrels ha estat des de sempre una entitat de voluntariat i els projectes que s'han posat en marxa han funcionat perquè darrere hi ha moltes persones voluntàries que els fan possibles. Només al 2011, 221 persones van ser voluntàries actives. Si miréssim una fotografia del voluntariat de fa uns anys, veuríem que la majoria eren persones de prop de 60 anys, moltes prejubilades, d'àmbits molt diferents i que responien a una demanda de voluntariat genèrica. En els últims dos anys, però, el perfil està canviant: s'han incorporat persones més joves, moltes amb coneixements sobre temes socials, que

Aires de canvi en el voluntariat: diferents generacions treballen en equip.

just acaben la universitat o que estan a l'atur i s'interessen en un voluntariat. Això ha coincidit amb l'aparició de noves necessitats específiques a Arrels. Estem davant una realitat on

es combinen experiència en l'acompanyament a persones sense llar amb noves necessitats, reptes i idees. I això ho hem d'aprofitar.

Et recomanem...

Signa a favor de la dació en pagament!

Aconseguir més de 500.000 signatures perquè la proposta de dació en pagament i lloguer social arribi al Congrés dels Diputats. Aquest és l'objectiu de la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) que han posat en marxa entitats com la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, l'Observatori DESC, la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya, la Taula del Tercer Sector i sindicats. L'any passat, i només durant els primers nou mesos, 42.200 famílies de tot Espanya van haver d'afrontar desnonaments per no poder pagar la hipoteca o el lloguer del seu habitatge. Entre els

anys 2007 i 2010, el nombre d'execucions hipotecàries s'ha multiplicat per quatre. El problema és doble: les famílies perden la casa i han de seguir pagant al banc i endeutar-se. Amb la recollida de signatures es demanen dues coses: d'una banda, que si el banc es queda amb l'habitatge la família deixi de tenir el deute econòmic, i d'una altra banda, que l'habitatge es pugui oferir a la família desnonada amb un lloguer que no superi el 30% de la renda familiar.

Més informació:
afectadosporlahipoteca.wordpress.com

“Lo que hace falta es atreverse a hacer cosas”

Germán Martín té 60 anys, ha viscut més de cinc al carrer i des de fa sis mesos és voluntari a la consergeria de la Llar Pere Barnés, la residència temporal d'Arrels. Atén les trucades telefòniques, gestiona la correspondència, fa encàrrecs i està atent a les persones que viuen a la Llar. Se sent content que el seu exemple pugui servir a altres i desitjaria tenir una paga decent per viure dignament sense dependre de ningú.

Com has arribat a ser voluntari a la Llar d'Arrels?

Venía a la Llar a comer y a cenar y empecé a echar una mano en lo que podía. Poco a poco me fui metiendo, colaborando en la recepción. De eso hace ya un año y medio y al final me he quedado; hace ya seis meses que soy formalmente voluntario.

Quina és la teva feina?

Lo que hablamos con Paola, la responsable de voluntariado de Arrels, es que vendría los jueves y viernes por la mañana pero si me necesitan voy más días. Cojo el teléfono y atiendo llamadas, recojo las cartas, atiendo a la gente que llega a la Llar, hago recados, voy a buscar el tabaco o a la farmacia... Los residentes saben que ahora me encargo de la conserjería.

A més d'aquestes tasques, et cuides de la gent que viu o passa el dia a la Llar.

De vez en cuando, sí. Por ejemplo, acompaño a un señor que va en silla de ruedas y no puede caminar, salgo con él a tomar café. Juego a las cartas, voy a comprar tabaco si alguno me lo pide, salimos a pasear...

Què vol dir per a tu col·laborar com a voluntari?

Noto que hay diferencia entre mi situación antes de ser voluntario y ahora. La gente te mira de otra manera, ahora ya soy uno más... siempre me han mirado bien pero ahora parece que mejor, no sé... La gente me mira de otra manera y estoy contento con eso.

El Germán, a la centraleta de la Llar d'Arrels.

Para mí es importante colaborar porque así estoy distraído. Antes no tenía nada que hacer. Ahora eso ha cambiado; estoy contento.

Creus que s'hauria de motivar més la gent que atén Arrels perquè puguin assumir més responsabilitats?

Más que motivarlas, hace falta que se motiven ellas mismas. A mí me dijeron si quería ayudar y me metí sin saber nada; empecé poco a poco y ahora ya sé más. Pero hay mucha gente que no se motiva, quizás porque no confían en sí mismos.

Què es podria fer?

Se puede empezar por que las personas sean un poco más responsables. Algunas no tienen buena salud pero hay gente que sí y que podría hacer más. Si todos hiciéramos un poco, todo funcionaría mejor. Hay que decir las cosas que te duelen cuando te duelen, no des-

de ahora estoy mejor, más libre, salgo por la mañana y vuelvo por la tarde.

Cuando estaba en la calle trabajaba de lo que salía, iba aprendiendo un poco de todo. Lo que hace falta es atreverse a hacer las cosas. Nunca había hecho de conserje pero no me dio miedo, porque si me equivoco todo el mundo se equivoca. He aprendido observando a los otros compañeros.

Quina és la teva situació ara?

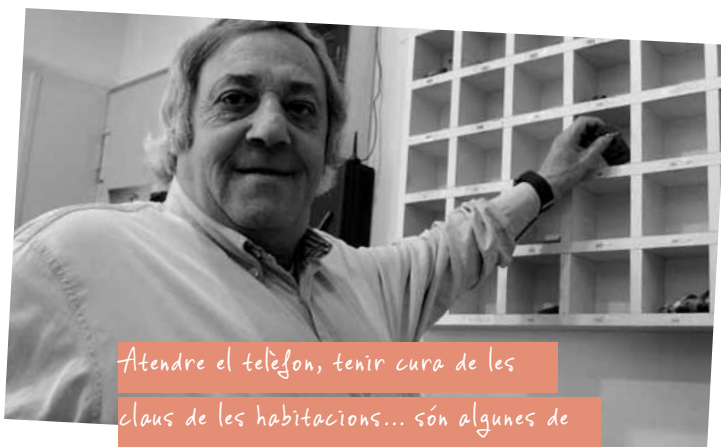
Tengo 60 años y si no hay trabajo para gente con 25 o 30 años con estudios, para mí tampoco. Tengo una paga pequeña de viudedad que no me vale para nada. Cobro 200 euros y una PIRMI que me dan; en total llego a los 500 euros. Ahora estoy bien pero no tengo dinero suficiente para ser autónomo. Con una paga decente podría buscarme la vida y dejar a otro mi sitio en el piso de Arrels.

Què necessaries per viure bé?

Tener el dinero suficiente para tener un piso y vivir a mi manera. Como yo hay muchos, sin dinero no puedes escoger muchas cosas. Con 200 o 300 euros, ¿cómo montas un negocio para vivir? El Gobierno debería ir por ahí, fomentar el trabajo y ayudar más a las personas que quieren montar una empresa.

Amb la crisi, creus que més persones acabaran al carrer?

Mientras no haya trabajo y la gente no se pueda buscar la vida por su cuenta, las cosas no irán bien. Si no hay apoyo, ¿dónde va a ir la gente? Pues a la calle.

Atendre el telèfon, tenir cura de les claus de les habitacions... són algunes de les tasques que fa el Germán.